

когато се пръсна близо до насъ една бомба и Попеску извика: „ето още една турска свиня дойде да се упраси въ румжиската земя“ — тъй на смѣхъ наричаше турскитѣ бомби, — въ тая минута друга бомба прилетя и го прѣсѣче на двѣ части, като захвърли горнята половина на тѣлото му на два метра далеко. Погрѣбението му стана съ голѣма нарада въ града Калафатъ и се въздигна паметникъ на гроба му, дѣто се положихъ и два вѣнци, единтъ отъ които бѣше отъ Румжиската Княгиня Елисавета, а другия отъ другаритѣ му. Той бѣше първия отъ румжиската войска падналъ убитъ въ тая война за независимостъ.

Все тогава паднахъ ранени Капитанъ Ботезъ отъ пионеритѣ и солдатица Пуркару Ионъ отъ артилерията, ударени отъ ломѣщитѣ на прѣснатата бомба, която уби Попеска.

Понеже нашата батарея бѣше твърдѣ много изложена на турския огънь, бѣхме принудени да напуснемъ позицията и да се оттеглимъ гадъ града.

За вода търпѣхме голѣми лишения, та бѣхме принудени да поимъ коньетѣ повече отъ единъ часъ по-горѣ на Дунава, вѣтъ отъ линията на турскитѣ гранати. Никакъ не ми се правѣше тоя животъ: да стоимъ прѣзъ мѣсець Юния на аионинтѣ полета на Калафатъ съ шатритѣ връхъ пѣськъ, да се пражимъ на слънцето, а пъкъ Турцитѣ да те замѣрятъ съ бомбитѣ си. Мъчно ми бѣше да падна убитъ отъ ломѣщитѣ на нѣкой обусъ прѣди да мож да видя добръ едно сражение и да имамъ случая да се отличя. Поне едно турско знаме да вземъ!

Една вечеръ чуваме по съседнитѣ позиции виковеѣ *ура*, които не се прѣкратавахъ.

Попитахъ и се научихъ, че Н. В. Господаря дошелъ на лагера ни да види солдатитѣ и заповѣдалъ да не му правятъ никакъвъ тържественъ приемъ. Но солдатитѣ, пѣхотинци, дурабанци, кавалеристи и пр. всички излѣзохъ на срѣща му и виковеѣ *ура* не прѣставахъ наедно съ исканieto имъ да ги води прѣзъ Дунава колко по-скоро.

Княза отиде да си отпочине подъ една шатра. Тамъ пакъ навалихъ солдатитѣ около шатрата и повтаряхъ съ викове исканията си, да ги заведе въ боя. Нѣкои отъ